

LELESZ, POLGÁRMESTERI HIVATAL ÁTALAKÍTÁSA

Fábián Rigó Tamás

Úgy szoktam mesélni, hogy a kövér cigány közmunkás állt a második emelet magasságában egy áthidalón, és közben légkalapáccsal véste-bontotta szét azt, amikor munkavédelmi ellenőrzést kaptak, és a felügyelő – jobb híján – a védőszemüveget kérte számon rajta. Valójában Miki inkább vékony közmunkás, és valójában inkább flexelt, de védőszemüveg – mindenki megkönnyebbülésére – megvolt, nem vitte el senki, a sarokba lett letéve, nehogy valami baj érje. A felügyelő a helyszínre érkező – vagy inkább szinte mindig ott tartózkodó – polgármesternek sorolta hiányosságokat, első között a főfalon bontott három méteres nyílást, lógó téglákkal; amaz megnyugtatta hogy arra soha senki sem jár... Közben persze az emberek mind odagyültek, és az imént kifogásolt faláttörés alkotta keretben álldogáltak, mind a harmincan. A polgármester megelégette a vitát, és azt mondta a munkavédelmi felügyelőnek, hogy *idefigyeljen. Ez egy falu, és mi így tudunk építkez-*

ni. Ha nem így építkeznénk, nem építkeznénk sehogy. Mire amaz kis gondolkodás után ezt válaszolta: *De jó maguknak, nálunk, az én falumban nem épül semmi... vigyázzanak magukra.*

Zurbola Mihály, a leleszi polgármester, azt gondolta, elmegy Makovecz Imréhez, és áttervezteteti a régi lapostós hivatalt, hiába intették, hogy ott *egy csikk egy millió*, neki a legjobb kellett. A Mester mint régi jó barátját üdvözölte. (Szinte mindenkit így üdvözöl, aki belép az irodájába; úgy gondolom annyi emberrel találkozott már, hogy nem akar senkit megbántani azzal, hogy esetleg nem emlékszik rá... az embereket egyébként lenyűgözi ez a régi-barátom-érzés, és nagyon hálásak érte.) Figyelmesen meghallgatta, és azt mondta hogy *menjen fel a Rigóékhoz*, és beszélje meg a részleteket, ezt a munkát ők tervezik meg a Makonában, *a felügyelettemmel.* A vázlattevé makettjére a Mester azt mondta – ezt nagyon megjegyeztem – *hogy irracionálisan racionális.* Ez így is maradt.

Elkészült a vázlattevé, a meglévő bizalom megerősödött, és kiderült hogy a Makovecz sem dolgozik többért, mint bármelyik szlovák építész. Az engedélyezési tevé határidejét lekéstük, szóltunk is előre, Zurbola viszont a határidőre eljött, és fizetett – előre. *Ez csak pénz* – mondta. Az építést megfordította, a tetővel kezdte, amikor az kész volt, kibontotta alóla a házat. A legjobb anyagokból, a főleg helyiekkel, részben közmunkásokkal épített, környékbeli művészeket, faszobrászt, kovácsot segítségül hívva, alig néhány szakemberrel; az általánosan elfogadott árszínvonal felébből megépült a ház, mindenféle állami céltámogatás nélkül. A nyár elejére tervezett átadásra már a határ mindkét oldaláról bejelentkeztek neves politikusok. A környékbeli kulturális rendezvényeket már nagy számban itt tartják, és célzott, buszos kirándulást is szerveztek már a *Makovecz-házhoz.* Voltunk nemrég a Mesterrel, azt mondta *rendben van.* Azóta a kolostor alá Bata Tibi egy kis közép-

kori városmagot tervezett, és lassan készül egy termálfürdő terve is...

A kőburkolat a közelből származik, ilyenből épült a gótikus Szent Gotthárd kőhíd a falu határában. A terveken a kőfalba egy nyers kő áthidalót rajzoltunk, két méter hosszú, hatvanszor hatvanas hasáb. Elkezdtek egyet faragni, de már látszott hogy reménytelen a vállalkozás, amikor a bányából szóltak, hogy a robbantáskor pont egy ilyen darab esett ki, jöhetnek érte...

A régészeti leletek tanúsága szerint a község területe a kőkorszak óta folyamatosan lakott. Bőséges leletek kerültek elő a bronzkorból, a római-barbár korszakból és a korai szláv korból is. A település neve a 12. század végén bukkan fel először. A leleszi apátságot 1180-ban alapította a váci püspök, erősítései a 16. században épültek. 1213-ban az itteni templomban helyezte el II. Endre király a meggyilkolt Gertrúd királyné jobb kezét,

amellyel gyilkosai ellen védekezett. A király által kibocsátott leleszi alapítólevél fontos nyelvemlékünk. Az apátság a 13. századtól 1567-ig hiteleshely, ahonnan számos fontos oklevelet kelteztek. 1910-ben 1821, túlnyomórészt magyar lakosa volt, *ez nagyjából ma is ennyi, és így, de egyre fogy*. A trianoni békeszerződésig Zemplén vármegye Bodrogközi járásához tartozott. 1938 és 1944 között újra Magyarország része volt. (Wikipédia)

